

Categoria: **G1**
Pseudònim: Ventilador

El País de les Pèrdues o el nou Dant

Vivim en el món dels guanys. Un cotxe nou, una casa més o menys gran i més o menys luxosa, una relació amorosa -a poder ser- ideal-, un ascens a la feina...

Però, i el que no funciona? On van a parar els fracassos?

Existeix un món paral·lel al nostre, invisible, que arreplega tot allò que les persones perden durant la seva vida. I no parlo - només – d'objectes físics, sinó també d'expectatives no complertes, de ruptures punyents, de promeses trencades....Tot allò que no encaixa en la societat dels guanys acaba al País de les Pèrdues.

Aquell matí el Jan estava més desencisat de l'habitual. Caminava cansat per la mala nit que acabava de passar. El dia anterior, el seu cap li havia comunicat que no li renovarien el contracte. I allò era, només, la punta del seu particular i desastrós iceberg. Havia fracassat en tot. Ell mateix era un fracàs. Sense ganes de pensar, doncs, va baixar a la botiga de la cantonada per comprar qualsevol tipus d'alcohol.

Quan va arribar al portal de casa seva, va quedar paratitzat. On suposadament hi havia el carrer, unes insòlites illes flotaven sobre el que semblava un riu. Una d'elles li va cridar prou l'atenció per apropar-s'hi. Va entrar per un pont i, quan va ser a dins, va contemplar el paisatge. Estava rodejat de cotxes vells i trencats, però que tenien vida pròpia. Va apropar-s'hi i es va adonar que cadascun conservava dins seu els records i esperances que els corresponents antics propietaris havien tingut. Al moure's, els motors emetien murmuris de converses passades. Definitivament, el Jan havia anat a parar en un món paral·lel. El món on feia cap tot el que fracassava o es perdia. I ell hi havia arribat, allà... Allò significava que -oficialment- ell era un fracàs de persona.

No sabia ben bé què fer, així que es va dirigir cap a l'illa del costat. Era la del Bosc de les Relacions Fallides. Ell veia un bosc melancòlic on creixien arbres sinuosos, que havien sigut promeses. Les fulles eren cartes no enviades, missatges no llegits. Quan

bufava el vent, se sentien ressons de discussions, rialles que s'havien apagat, trucades perdudes, silencis que havien engolit les paraules.

A quin tipus de càstig estava sotmès? Què havia fet per acabar en aquell purgatori?, va pensar.

I va arribar al Desert dels Somnis Inacabats. Un terreny immens, amb maquetes a mig fer, llibres amb pàgines en blanc, instruments musicals desafinats. Allí hi vivia la creativitat abandonada. La gent parla molt dels mòbils que els han robat, del portàtil que no els funciona, de la roba que no els va bé i han hagut de tornar... Però les veritables pèrdues són les que no es poden reposar ni canviar.

No sabia què fer. De sobte, va aparèixer una figura en la llunyania. Una persona gran, encorbada, amb mirada càlida. Sense dir-li res, es va asseure al seu costat.

- No ets la primera persona que creu que això és el final. Però pocs s'adonen que el País de les Pèrdues no només recull allò que es trenca o fracassa. També guarda les peces amb les quals es poden crear noves realitats.

El jove va mirar al seu voltant. I llavors, a l'illa de cotxes ja no veia només automòbils desballestats, sinó que també podia distingir-hi peces per construir. Un motor amb el qual es podia fer un nou cotxe, uns retrovisors bonics, un volant decorat. Va mirar al Desert dels Somnis Inacabats i hi va veure llibres amb pàgines blanques on es podien escriure noves novel·les. Missatges no enviats que es podien reescriure per fer-se entendre millor.

- Cada promesa trencada, cada somni inacabat, cada relació fallida... deixa restes, peces, fragments -va continuar la figura- La majoria de gent veu brossa, però, si observes bé, hi ha matèria per reconstruir una vida. El problema és que ningú t'ensenya a fer-ho.

Amb un sospir, es va aixecar i va començar a caminar per les illes. Ho feia amb una actitud diferent, però. Hi veia possibilitats.

Finalment, va arribar a una illa sense nom que tenia un mirall al centre. Va apropar-s'hi i va constatar el seu reflex. Entre que estava exhaust i que el mirall estava trencat, va veure una figura deforme. La cara era d'esgotament, però al ulls hi havia una brillantor que feia anys que no veia. Va començar a col·locar bé les peces trencades del mirall, fragment a fragment. Sorprenentment, els trossos de vidre s'anaven unint i quedaven intactes com si mai haguessin estat trencats. Quan va acabar, al seu reflex ja no veia un fracassat, sinó que veia un nen que dibuixava sense por, un poeta que escrivia les seves millors frases en un quadern, un mecànic que aconseguia construir el cotxe dels seus somnis. Tot es va tornar més clar. Notava un ambient de canvis i no era el País de les Pèrdues que estigués canviant, sinó que ell mateix estava construint el seu futur.

De sobte, un fort vent va començar a bufar. Una porta va aparèixer al seu costat. Era la porta de la seva habitació. El Jan es va girar a contemplar les illes que havia deixat enrere. Estaven plenes de vida, plenes d'esperança i nous començaments. El País de les Pèrdues li deia adeu de la forma més bonica: proporcionant-li ganes de caminar. Va apropar-se a la porta i va girar el pom. En un tres i no res va ser a la seva habitació. Tot havia tornat a la normalitat. Bé, quasi tot. Ell ja no era el mateix. Era un nou Jan, ple de ganes de viure. Un Jan que s'havia adonat que a la vida hi ha d'haver fracassos, perquè aquests deixen pas a oportunitats. El País de les Pèrdues no desapareixeria. Sempre seria allà. Invisible. Però ara sabia que no era una deixalleria de fracassos, sinó un camp on tu haves plantat -tal vegada sense saber-ho- la primera llavor per poder crear vida. Una nova vida sorgida de la vida.